

Der Mörder

Die Ermordung

Tiergarten. Berlin. Sen aftenstund.
Måske nat. 1929.

Brandenburger Tor troner majestætisk for enden af Unter den Linden – den store hovedgade, med millioner af ansigter, skæbner og drømme. Bag den gamle byport gemmer Tiergarten sig – en gigantisk skov midt i byen med et virvar af træer, stier og tågens fangarme, der griber alle, som trodser mørket og byens puls.

Et sted i byen dør en ung mand. Sparket ihjel af høje tilråb om renhed og fremtid. Et andet sted græder en cirkusklovn. Sminken viskes ud af tårer om kærlighed og tabt uskyld.

Stumfilmens konge er ligeglad. Djævelens blik er rettet et andet sted hen. Tronende på germanernes stolthed stirrer han ud over de forviklede vækster i parkens vildnis. Skyggen kastes længere, end muligt er. Det er her, det skal ske i nat. Her, hans plan skal blive til mere end timer bag det store mahogniskrivebord. Her, manuskriptet skal skrives ...

Du venter i skyggerne. Mellem træerne. Mørket er tæt som sortheden selv. Tågerne slynger. Fugten driver alt ind i væde og klamme gestalter. Parken er stilhed, fjernhed, angst.

Du kan ikke længere huske hvorfor. Eller hvordan. Men i aften skal det ske. Det er dit kald. Drømmenes sorte øjne. Din mission i nat.

Måske er det djævelen, måske er det Gud. Betyder det noget? Det er jo din opgave, dit drab, dit endegyldige projekt.

I aften skal du slå en mand ihjel.

Og han venter lige her i byens hjerte. Parkens mørke. Dødens stilhed.

I tågen kan du høre de to andre ånde. De venter. Ligesom du. Et stykke væk venter håndlangeren. Jeres bindeled. Jeres forfører. Jeres leder. Og det er ikke ham, som skal have skæbne på hænderne i nat ...

Et sted ude i mørket er han på vej. Ofret nærmer sig. Måske ved han det. Måske gør han ikke.

Men snart skal han dø!

Der Mörder

Die Ermordung

Tiergarten. Berlin. Sen aftenstund.
Måske nat. 1929.

Brandenburger Tor troner majestætisk for enden af Unter den Linden – den store hovedgade, med millioner af ansigter, skæbner og drømme. Bag den gamle byport gemmer Tiergarten sig – en gigantisk skov midt i byen med et virvar af træer, stier og tågens fangarme, der griber alle, som trodser mørket og byens puls.

Et sted i byen dør en ung mand. Sparket ihjel af høje tilråb om renhed og fremtid. Et andet sted græder en cirkusklovn. Sminken viskes ud af tårer om kærlighed og tabt uskyld.

Stumfilmens konge er ligeglad. Djævelens blik er rettet et andet sted hen. Tronende på germanernes stolthed stirrer han ud over de forviklede vækster i parkens vildnis. Skyggen kastes længere, end muligt er. Det er her, det skal ske i nat. Her, hans plan skal blive til mere end timer bag det store mahogniskrivebord. Her, manuskriptet skal skrives ...

Du venter i skyggerne. Mellem træerne. Mørket er tæt som sortheden selv. Tågerne slynger. Fugten driver alt ind i væde og klamme gestalter. Parken er stilhed, fjernhed, angst.

Du kan ikke længere huske hvorfor. Eller hvordan. Men i aften skal det ske. Det er dit kald. Drømmenes sorte øjne. Din mission i nat.

Måske er det djævelen, måske er det Gud. Betyder det noget? Det er jo din opgave, dit drab, dit endegyldige projekt.

I aften skal du slå en mand ihjel.

Og han venter lige her i byens hjerte. Parkens mørke. Dødens stilhed.

I tågen kan du høre de to andre ånde. De venter. Ligesom du. Et stykke væk venter håndlangeren. Jeres bindeled. Jeres forfører. Jeres leder. Og det er ikke ham, som skal have skæbne på hænderne i nat ...

Et sted ude i mørket er han på vej. Ofret nærmer sig. Måske ved han det. Måske gør han ikke.

Men snart skal han dø!

Der Mörder

Die Ermordung

Tiergarten. Berlin. Sen aftenstund.
Måske nat. 1929.

Brandenburger Tor troner majestætisk for enden af Unter den Linden – den store hovedgade, med millioner af ansigter, skæbner og drømme. Bag den gamle byport gemmer Tiergarten sig – en gigantisk skov midt i byen med et virvar af træer, stier og tågens fangarme, der griber alle, som trodser mørket og byens puls.

Et sted i byen dør en ung mand. Sparket ihjel af høje tilråb om renhed og fremtid. Et andet sted græder en cirkusklovn. Sminken viskes ud af tårer om kærlighed og tabt uskyld.

Stumfilmens konge er ligeglad. Djævelens blik er rettet et andet sted hen. Tronende på germanernes stolthed stirrer han ud over de forviklede vækster i parkens vildnis. Skyggen kastes længere, end muligt er. Det er her, det skal ske i nat. Her, hans plan skal blive til mere end timer bag det store mahogniskrivebord. Her, manuskriptet skal skrives ...

Du venter i skyggerne. Mellem træerne. Mørket er tæt som sortheden selv. Tågerne slynger. Fugten driver alt ind i væde og klamme gestalter. Parken er stilhed, fjernhed, angst.

Du kan ikke længere huske hvorfor. Eller hvordan. Men i aften skal det ske. Det er dit kald. Drømmenes sorte øjne. Din mission i nat.

Måske er det djævelen, måske er det Gud. Betyder det noget? Det er jo din opgave, dit drab, dit endegyldige projekt.

I aften skal du slå en mand ihjel.

Og han venter lige her i byens hjerte. Parkens mørke. Dødens stilhed.

I tågen kan du høre de to andre ånde. De venter. Ligesom du. Et stykke væk venter håndlangeren. Jeres bindeled. Jeres forfører. Jeres leder. Og det er ikke ham, som skal have skæbne på hænderne i nat ...

Et sted ude i mørket er han på vej. Ofret nærmer sig. Måske ved han det. Måske gør han ikke.

Men snart skal han dø!

Das Opfer

Die Ermordung

Tiergarten. Berlin. Sen aftenstund.
Måske nat. 1929.

Brandenburger Tor troner majestætisk for enden af Unter den Linden – den store hovedgade, med millioner af ansigter, skæbner og drømme. Bag den gamle byport gemmer Tiergarten sig – en gigantisk skov midt i byen med et virvar af træer, stier og tågens fangarme, der griber alle, som trodser mørket og byens puls.

Et sted i byen dør en ung mand. Sparket ihjel af høje tilråb om renhed og fremtid. Et andet sted græder en cirkusklovn. Sminken viskes ud af tårer om kærlighed og tabt uskyld.

Stumfilmens konger er ligeglade. Djævelens blik er rettet et andet sted hen. Tronende på germanernes stolthed stirrer han ud over de forviklede vækster i parkens vildnis. Skyggen kastes længere, end muligt er. Det er her, det skal ske i nat. Her, hans plan skal blive til mere end timer bag det store mahogniskrivebord. Her, manuskriptet skal skrives ...

Du går hektisk i tågerne mellem træerne. Knuger mappen som var den dit afkom. Det er lige meget. Alt andet. Hvorfor? Du aner det ikke mere. Er ligeglade. Tasken. Det eneste nu her i mørket.

Din ånde er levende. Knuger sig til luften. Skyer af damp og røg. Bliver et med tågerne, sortheden og alt det derude. Natten er tyk nu. Månens lys er gemt bag angsten og forførelsen. Glemslen er din eneste ven lige nu.

Du ved, at håndlangeren er der et sted. Han kalder på dig. Men siger ikke noget. Venter blot. Du skal væk fra ham. Forbi ham. Et eller andet sted hen. Flugten, grebet om virkeligheden, den kvalme fugt sniger sig ind overalt. Du må væk...

Men du ved, at det er for sent. Dit kald er kommet. Djævelen vil have dig.

I nat skal du dø ...

"Jeg åbner øjnene i skrækkelig erkendelse. Ser et øjeblik lige ind i sjælens spejl. Tågerne skilles for at afsløre hans inderste – øjnene – og jeg ser intet. Hvem er han? Hvorfor? Warum? NEEEEIIIIIN! Hans skrig synes at splitte mørket og afsløre lysets komme. Men selvfølgelig ikke. Det er jo hans dødsskrik. Mein Gott! mein Gott! Djævelens land fanger selv mig i disse tider."

Max Stern stirrer intenst ud over Berlin. Lysene. Mørket. Trådene. Skæbnerne. Alt synes i et øjeblik at flyde sammen. En helhed. Et fragment.

Han kan se igennem det umiddelbare. Han ser formerne, rammerne, kanterne. De ting, han vil have i sine film. Virkeligheden er uvæsentlig. Det er udtrykket. *Der Ausdruck – Der Expressionismus*. Omgivelserne der afspejler menneskets sjæl – ikke omvendt.

Han glæder sig. Eller måske nærmere: Han er spændt. Eller nervøs. Eller ... Max Stern har altid haft svært ved at se ind i sig selv. Forstå sig selv. Og holde på tankerne for den sags skyld.

Om tre dage. Optagelserne. Så begynder de. I morgen det færdige manuskript. Hvis Reinhardt ellers er færdig med at skrive det. Det skal han være. Oh Gott, hvis han ikke er. Og oh Gott, hvis det nu er som ... Max Stern tør end ikke tænke tanken. Det bærer han ikke. Dette er og skal være hans livsværk. Hans epos. Stumfilmens svanesang. Gravmålet over de tider, der var engang. Den sidste store stilhed i Babelsberg. Inden talen og det ny årti tager over.

Og Gretha. Hvor glæder han sig til det. Hun, den unge stjerne. Badet i Max Sterns lys. Kameraernes snurren. Opslugt i celluloid. Hun er så henrivende. Så vidunderlig. Så skrøbelig. Og alligevel kan Max kun se filmen og hendes rolle heri.

Max Stern er gammel. Han var med fra starten. Byggede Babelsberg op med de andre pionerer. Det var hans by. Instruktørernes, produceres, stjernernes. Så *Caligari* blive til, åndede i angst over *Nosferatu*, og han græd inderligt, da Murnau rejste bort over havet.

Men det er en ny by. Talen tager over nu. Gør billedet overflødigt. Ødelægger kunsten og det smukke. Djævelen må grine skælmisk bag sin tavse maske.

Syv år er lang tid i Berlin. Syv år siden Sterns sidste succes. Max er næsten glemt for alt det, han var. For alt det, han skabte. De værker, han sætte sit præg på. Han skal slå til nu. Den sidste chance. Han må ikke slå fejl. Så er det for sent. For ham, stumfilmen og Berlin.

Aften. Smoking. Max Stern skal til fest nu. En premiere. Han hader det. Er ligeglad. Det er jo ikke hans værk. En eller anden ligegyldig yngling med dårlige replikker og for meget lys. Uden historie, uden vision, uden talent.

Men alle kommer, og alle skal vise sig frem. Interesser, relationer og penge. Begær og magt. Max Stern ved, at han må møde op. Vise sig. Imponere.

I aften fest, forpligtelser og nydelse. I morgen gælder det arbejdet og manuskriptet. Alt det, der har en mening, venter ved solens komme.

Reinhardt Mayer

Filmens manuskriptforfatter. Er venlig, men også underdanig. Blev hyret på tiltro alene, men Max Stern har sin tvivl nu. Eller rettere: Han er ikke sikker på noget, før manuskriptet ligger på bordet i morgen. Og indtil nu, har ingen set noget af det overhovedet.

Wolfgang Beckmann

Produceren, der har satset hele sin integritet og identitet på Max' kommende film. Max har fået næsten frie hænder og kan gøre, hvad der passer ham. Hvor Wolfgang har penge fra til sådan et projekt, aner Max ikke – og han er egentlig også ligeglad. Men Max skal huske på, at det i sidste ende, er Wolfgangs vilje, der bestemmer filmens fremtid.

Gretha Hartmann

Den yndige, unge, skrøbelige og uskyldige filmstjerne, der skal funkke som diamanter på lærredet i den endegyldige film. Max glæder sig til samarbejdet og til det udtryk, hun kan levere foran kameraet. Mage til talent skal man lede længe efter. Men hun skjuler noget, og det er både dragende og skræmmende.

Fokuseret, vovemodig, angst, presset af forventning, ensporet, kunstner, seriøs, ved at blive gammel og træt.

Gretha Hartmann

Yngre stumfilmstjerne

Die Verfilmung

Die Gretha ser sig selv intenst i det lille spejl. Sminken er hvid. Mørke øjne. Chairoscuro kalder de det. Lys mod skygge. Det er lidt trist, synes hun. Men også dragende og måske endda intenst.

Hun er yndig. Ingen tvivl om det. Skrøbeligt smuk bag det ravnsorte hår. Som en Snehvide eller vampyrens elskede.

Døren til sminkerummet banker. " *Vi skal køre nu, Fräulein.* "

Det er rigtigt. Hun skal jo til fest nu. En eller anden premiere. Husker den ikke. Var hun selv med? Et øjeblik tomhed. Spekulationer. Angsten ... Der sker bare så meget lige nu. Opgaver, film, optrædener.

Gretha tænker på alt det, der var engang. Før sminken. Før lyset. Og før kameraerne. Dengang, hun bare var Gretha Hartmann. Ikke *Die Gretha*. En lille tåre i hendes øje. Tørres den hurtigt væk. Prøver at smile til spejlet igen.

Abendstern! Festen er på *Der Abendstern*! Det er derfor, hun er sådan i dag. Minder. Forsvundne dage fra en tåget barndom.

Engang var hun en lille pige. Dukkeleg bag scenetæpper. Variete i vuggevisen. Skæve harmonikaer, hvide klovne, letpåkledte ben. Og forventninger, krav, indespærring.

*Det synes som en anden tidsalder. Længe, længe siden - og dog ikke i menneskeår. Men tæppernes fængsel er så fjerne nu. Zied Hartmann var hendes fader - men er det ikke mere. Ikke siden hun i natkjolen forcerede byens tage og slap væk fra åndenøden og sin fastlagte skæbne. Hun skulle ikke ende sine dage i *Der Abendstern*. Hun skulle ikke vise sig for begærlige blikke og overtage Joselinas plads som natklubbens fallerede objekt.*

Gretha er sin egen nu. *Die Gretha*. Filmens. Instruktøernes. En dukke med snore? Ja! Men sin egen dukke. Ikke sin fars. En stjerne. Spejlet, smuk, dydig. Ikke en forbandet skøge som gamle Joselina, der stadig betræder *Abendsterns* skrå forhøjning.

Om tre dage begynder endnu en film for hende. Så skal hun atter stå foran det snurrende kamera, det hvide lys og instruktørens smukke koreografi. Manuskriptet er på vej. Hun skal se det i morgen. Hun ved ikke meget endnu. Men det bliver smukt og grandios. Den sidste stumfilm, siger Max Stern. Og *han* er hendes instruktør. Sammen skal de skabe hans sidste værk - den ultimative svanesang - kunstens endemål.

Men i aften skal Gretha til fest. Sole sig i glans, champagne og smukke ord. Stern kommer. Herr Beckmann, produceren. Og hun skal endelig møde forfatteren. Hun glæder sig. Trænger til det.

Men festen er jo på *Der Abendstern*. Hun bliver bange igen. Angst. Men hun vil med. Hun vil ikke miste denne aften. Lade som ingenting. Men hun er jo heller ikke mere Zied Hartmanns datter. Nu er hun jo *Die Gretha*. Og ingen skal ødelægge denne aften for hende. Denne chance. Denne gryende kærlighed til sig selv, Stern og kunsten.

Dedikeret, godtroende, forvirret, melankolsk, faderkompleks, savn, vrede, svigt.

Max Stern

Den legendariske stumfilmsinstruktør, der nu vender tilbage efter syv års pause. Tænk, at Gretha skal spille hovedrollen i hans sidste film - hans og stumfilmens svanesang. Hun dæner næsten ved tanken. Hun kan ikke vente til at blive ført igennem scenerne af Sterns sikre hånd og umådelige overblik.

Reinhardt Mayer

En jødisk forfatter, der skal levere manuskriptet til filmen. Gretha har endnu ikke mødt ham - ej heller manuskriptet. Men hun ser frem til det. Til at se hans ord, hans talent og hans evne til at få hendes scener til at skinne. Rygtet vil i øvrigt vide, at det var hans krav, at Gretha skulle medvirke i filmen - hans eneste løn. Hvor smigrende. Hvor sødt.

Wolfgang Beckmann

Produceren, der har overblikket over produktionens detaljer. Det er ham, der skaffer pengene, kontakterne og alt det andet. Alt det, der ikke fænger Grethas opmærksomhed. Hun er ligeglad med ham, hans penge, og hvor de kommer fra. Så længe Stern får sin frihed til at arbejde, kan sådanne bagateller være ligegyldige.

Der Abendstern

Den forfærdelige natklub, der engang i tidernes morgen var Grethas hjem. Men nu er det intet. Nu er hun ligeglad. På *Der Abendstern* reagerer hendes tidligere fader, Zied Hartmann, der holder alle lænket i sit onde spil. Hans mørke dronning in spe er den gamle, forrykte sangerinde Joselina Grau, der måske engang var lykkelig men nu intet er. Konferencieren er den mærkværdige Karl Spiegel, der synes at være et med sin rolle og alligevel rummer en hemmelighed så dyb som graven. Og endelig er der lille Otto Klein. Den hvide klovne og Grethas glemte lillebror. Han er den eneste i hele verden, der kan tvinge en tåre frem i hendes øje. Savnet til ham er stort, og hun håber, at han en dag også slipper fri af tyrannens klør.

Reinhardt Mayer

Manuskriptforfatter

Die Verfilmung

"NEEEEEIIIN er mit sidste ord. Fugt, tåge, smerter. Glimt på glimt. Skriget. Mit eget? Hvis ellers? Tasken... Tasken!? Manuskriptet? NEEIIIN! Igen, igen, igen, igen."

"Hvorfor skal det være sådan. Hvem har gjort noget og hvorfor? Hvad er det hele for noget? Ein Mord? Ein Traum? Virkeligheden; eller er det bare kunsten? Mein Herr – Warum? Wenn?"

Reinhardt Mayer vågner sidst på dagen til den værste formodning i lange tider. Det er forsvundet. Manuskriptet! Burde ligge på bordet. Men nej. Det er væk. Hvordan? Hvornår? Hvorfor?

Reinhardts verden bryder sammen det øjeblik. Det kan ikke ske. Bare væk. Og det skal jo afleveres i morgen. Til mødet. Til instruktøren. Til producenten og til Gretha – stjernen, skuespilleren, den funkende perle. Hans kærlighed.

Tre dage til optagelser. Til de starter. Det kan ikke ske. Hvad så med Gretha? Og med produktionen? Det var jo for hende, at han sagde ja. Han er fortabt. Hvad skal han sige, gøre, vælge?

Men Reinhardt ånder lettet op. Køkkenbordet. Der er det. Det eneste eksemplar. Det færdige. Hans kunstværk. Hans stumme stykke ekstravaganza. Hans liv. Hans fremtid. Hans succes.

Dette er hans store chance. En bestilling fra selveste Max Stern – en af de største instruktører – en legende. Med fuld frihed og fuld kontrol. Og nu ligger det her. Endeligt. Færdigt. Den sidste store stumfilm, har Stern sagt. Legendens sidste film. Ingen ord. Kun billeder, essenser og stemninger.

Men er det nu, som det skal være? Han sætter sig. Erstatningskaffe. Det skal være, som Stern vil have det – og også som Beckmann, producenten kræver det – og Gretha?! Hvad siger hun?

Måske skulle han lige læse det igen. Rette lidt. Et udkast mere, skrive noget mere ... Er han selv tilfreds? Er det dårligt? Er det ... ? Måske skulle han bruge hele natten.

Og hvad synes han egentlig selv?

Reinhardt stopper midt i sine løbske tanker. Han undrer sig. Hvordan er det lykkedes ham at glemme, hvad han selv synes om sit livsværk. Han leder i de forviklede nervebaner og kommer ikke til noget svar. Han har glemt det.

Nej, han vil lade det ligge nu. Låne sig tilbage. I morgen skal det fremlægges for de andre. Om tre dage skal kameraet snurre. Lyset blænde. Sminken forklæde. Og om tre dage, skal Gretha – *Die Gretha* – skinne i Sterns instruktion ... I instruktionen af Reinhardt Mayers manuskript. Og i instruktionen af det manuskript, der ligger lige der på bordets skæve flade.

Den sidste stumfilm i Babelsberg. Den største.

Gretha Hartmann

Den vidunderlige, uskyldige dukke, der skal spille hovedrollen i Reinhardts fuldendte manuskript. På lærredet er hun så smuk, så yndig, så skrøbelig. Og Reinhardt vil gøre alt for hende. Han elsker hende mere end noget andet, på trods af, at de aldrig har mødtes. Men det skal de snart, for det var Reinhardts eneste krav, at hun skulle være med i denne film – hans eneste løn – og så skal kærligheden leve.

Max Stern

Den legendariske stumfilmsinstruktør, der skal instruere Reinhardts manuskript. Og Stern har hårdt brug for dette. Det er er år siden han sidste film – hans sidste triumf. Denne nye film skal være hans sidste. Den endegyldige svanesang til stumfilmen. Reinhardt kan ikke vente med at arbejde sammen med denne navnkundige fantast. Og han glæder sig til endelig at vise ham manuskriptet i morgen.

Wolfgang Beckmann

Producenten, der har kontaktet Reinhardt om denne film. Det er Wolfgang, der holder trådene samlet, pengene på plads og giver den skabende frihed til de andre. Wolfgang er venlig og dygtig, men skjuler også en hemmelighed så dyb som ... Ja, Reinhardt ved det ikke, og han kan ikke greje ham.

Paranoid, stolt, usikker, naivt forelsket, behagesyg, jøde

Wolfgang Beckmann

Filmproducent

Die Verfilmung

Teufel. Djævel. Kært barn har mange navne. Wolfgang har sine formodninger. Hvem ellers vil risikere så stor en kapital på noget så vanvittigt? Han føler sig som en ren købmand. Som en Dante. Som Faust uden handelsobjekt. Og han ved godt, at man aldrig skal sælge sig selv eller sin sjæl. Men til tider er fristelsen for stor og prisen for god.

"Wolfgang Beckmann. Filmproducent." Han gentager det for sig selv igen og igen. Det er det, han er. Ikke andet. Husk det nu. Det skal nok gå. Selvfølgelig skal det det.

Det er bare så meget *enten-eller* det her. Den sidste chance. Den største mulighed? Eller det værste sammenbrud? Wolfgang næsten skriger i frustration. Hvem der havde en krystalkugle – bare én gang!

Tre dage, så går optagelserne i gang. Alt skal nok ordne sig. Ingen panik. Alt går jo planmæssigt. I morgen fremlægger Reinhardt endeligt manuskriptet. Så er det på plads. Det kan jo ikke gå galt. *Die Gretha* skal nok levere varen. Hun er jo så smuk ... Men også så skrøbelig. Så ung. Så uprøvet. Men kan hun virkelig modstå djævelens fristelser? Og vil det være godt eller skidt?

Det er Max Stern, som Wolfgang virkelig er bange for. Og de har begge brug for denne film. Den skal lykkes. Ikke andre muligheder. Sterns svanesang, siger han selv. Den legendariske instruktørs farvel til filmen. Den sidste stumfilm. Det største, prægtigste og mest fuldendte værk.

Men kan Stern gøre det? Kan instruktøren leve op til sit ry? Overgå det? Wolfgang bliver nødt til at håbe. Tro på det. Overbevise sig selv. Ambitioner. Forventninger. Stor kunst. Forførelse. Det er jo lige præcis det, Stern kan. Og så skal Wolfgang Beckmann bare holde sammen på alle trådene ... Det kan jo virkelig ikke gå galt. Men for hver gentagelse, bliver Wolfgang mere og mere i tvivl.

Han tænker på mødet ved det store Mahognibord. Kan ikke huske meget fra det. Men følelsen er der. Lugten af svovl – eller indbildningen af den. Og helt klart er budskabet stadig. Max Stern skal instruere sin sidste film. Den sidste stumfilm i Berlin. I Babelsberg. Manden bag bordet betaler alt. Wolfgang producerer. Ellers ingen krav. Ingen siger noget. Ingen ved noget. End ikke Stern. Kun Wolfgang Beckmann og manden bag bordet. Og Wolfgang er allerede i gang med at glemme ... Glemme, hvem manden bag bordet egentlig var.

Men hvis det er noget, Wolfgang ikke må gøre lige nu, så er det at glemme. Han må holde fast. Færdiggøre filmen. Mesterværket. Til tiden. Til tiden. Til tiden.

Wolfgang husker stadig de borende øjne. Blikket. Angsten. Kravet. Og Wolfgang har tænkt sig gøre, hvad der bliver sagt. Denne gang. Ingen dikkedarer. Gøre, hvad han kan. Vise sit værd. Han er jo den bedste producent i Berlin.

I morgen manuskriptet. Om tre dage optagelser. Men i aften fest. En tilfældig premiere. Dekadent natklub. Variete og korte kjoler. Wolfgang orker ikke. Men han skal. Sådan er producentens rolle. Interesser, kontakter, velvilje. Og det tunge åg, som ikke løftes let fra den pintes skulder.

Manisk, leder, bebyrdet, præstationsangst, overblik, kontakter, tillid, mistroisk, begyndende vanvittig.

Max Stern.

Mahognimandens krav. Den legendariske instruktør, der skal lave sin sidste og endelige film efter mange års pause. Wolfgang er glad for samarbejdet, men også bange. Kan de leve op til det? Er Stern stadig i stand til det? Og hvad nu, hvis det hele går galt i Sterns dekadente kunstnersjæl.

Reinhardt Mayer

En næsten ukendt, men vanvittig dygtig jødisk manuskriptforfatter. Wolfgang er spændt på resultatet, men Mayer har endnu ikke afsløret noget af manuskriptet overhovedet. Først i morgen. Det færdige resultat. Mayer arbejder gratis. Mærkeligt nok. Nægtede penge, løn eller noget andet – krævede kun, at Gretha Hartmann skulle spille hovedrollen – og det var jo et godt valg.

Gretha Hartmann

Die Gretha. Den nye store stumfilmstjerne i Berlin. Hun er smuk, men også mystisk og skrøbelig. Hun gemmer på noget, men hvem gør ikke det?

Natklubejer uden sjæl

Han græd den morgen. For sidste gang. Siden har han glemt hvordan. Og hvorfor. Men hun lå der ikke. I sin seng. Gretha!? Warum? Væk. Forsvundet. Stukket af. For altid? Hans lille dukke. Det store håb. Den kommende stjerne. Hvad mere skulle hun nogensinde ønske sig end livet her?

Ja, Zied Hartmann græd den morgen.

Han ser op på scenen. Sit livsværk. Luften er tung i Der Abendstern. Og der er mærkeligt stille. Forventningen. Publikum holder vejret. Inden tæppet går fra. Berlins bedste og mest fantastiske natklub. Om et øjeblik vil Joselina forføre dem. Otto vil få dem til at græde. Og Karl vil henrykke med sin vidunderlige røst.

Der er fyldt i aften. Flere end der plejer. Nogen holder en premierefest. Zied er ligeglad med, hvorfor de er her. Eller hvem de er. Herinde hersker kun nuet. Natklubben. Showet. Lyset. Røgen. Og selvfølgelig nydelserne, forglemmelsen ... og ... forfaldet ...

Zied Hartmann solgte engang sin sjæl. Han kan ikke længere huske hvorfor eller for hvad. Eller hvordan Djævelen så ud. Eller om det var Ham. Han har glemt det. Lykkeligt. Men hvad fik han igen? Hvad betalte han? Hvorfor, hvem, hvornår, hvad, hvilket...?

For Zied Hartmann er det lige meget. For ham er Abendstern alt. Fortiden er forbi. Glemt. Her gælder kun klubben og dens gloværdige storhed. Zied tænker sjældent på andet. På at Otto, den hvide klovn, faktisk er hans søn. At Otto burde have et liv. At Otto sover i fodenden af den store himmelseng.

Han tænker aldrig på dengang, han havde en datter. På lille Gretha, der forsvandt en nat, og siden ikke har været nævnt med et eneste ord. Og slet ikke på, at Gretha måske er derude et sted. At hun måske er blevet andet og mere. Mere end en natklub-sangerinde i en glemt, grå cabaret i Berlins forfald.

Nogen siger, at tiderne skifter. At nyt er på vej. At Der Abendstern snart skal dø. Og at Zied snart skal herfra. Han kan ikke se det. Vil ikke se det. Skal ikke se det. Zied Hartmann ved jo bedst. Der Abendstern vil forblive som altid. Stoltheden, livsværket, selveste meningen.

Men er det det, der både er djævelens betaling og hans pris? Hans værk og gerning, der nu er smeltet sammen med Zied Hartmanns. At Zied er blevet til sin natklub. At han er blevet en tyrann. Uden sjæl. Uden noget. At han har glemt sig selv, sine tanker og sine mindste drømme. Og at Zied ikke har forladt klubbens trykkende vægge siden den skæbnesvangre dag, ingen nævner med det mindste ord.

Zied tror det ikke. Han er jo tilfreds. Alt går vel. Der Abendstern er verdens centrum. Det er blikkenes objekt. Storhedens kerne, skønhedens essens. Den mest perfekte kreation. Zieds Hartmanns største og eneste kærlighed.

Otto Klein

Zied Hartmanns søn. Den hvide klovn, der aften efter aften på scenen må bejle til Joselinas gunst og aldrig får den. Zied prøver at elske ham, hvor svært det end er. Nok er han et skvat, men Otto er jo hans dreng – hans eneste holdepunkt. Den eneste, han nogensinde kan forvente noget af.

Joselina Grau

Den store stjerne på Der Abendstern. Nok er hun ikke længere ung – men hun kan stadig forføre, og ingen ser hendes rynker på sminken. Hun er dygtig som de få, og hun kan det meste. Måske er det hende, der en dag skal overtage Der Abendstern? Måske er det hende, Zied Hartmann en dag skal gifte sig med?

Karl Spiegel

Konferencieren, højtråber og betageren. Karl Spiegel er Zied Hartmanns es, der sætter natklubben i gang, fanger publikum og spiller spillet til ende. Karl er måske den dygtigste af dem alle. Men han er også farlig, og Zied frygter ham. Han ved ikke helt hvorfor, og om han burde gøre det. Men Zied er på vagt – man kan aldrig være for sikker.

Gretha

Ingen har nævnt Grethas navn i mange år. Hun er intet mere. Ingens datter. Og Zied er ligeglad. Tænker sjældent på hende. Kun i de seneste og mest triste natteunder, når gamle tider og umulige drømme trænger sig på.

Diktatorisk, nægter at erkende, skjult melankolsk, en overlever, sjæleløs, mangler luft.

Hvid Klovn

Zehnsucht, udlængsel

Den hvide klovn's tåre maler en mørk streg i det blege ansigt. Han kigger op mod lyset. De mange projektører, der bader alt i sit skær. Forskellen mellem nat og dag. De visker det ud. Hvem er han? Hvornår er han?

Her i skæret har han glemt det hele. Hvorfor han står der. Hvad der skete lige før. Og hvad der vil ske lige om lidt.

Chiaroscuro siger man om hans makeup. Forskellen mellem lys og skygge. De overdrevne træk i hans ansigt, som næsten kun er kontraster. Ingen særlige træk. Ingen kendetegn. Kun en type, en aktant, en brik i et større spil.

Sådan sagde de ude i Babelsberg Måske kunne han bruges, sagde producenten. Men instruktøren sagde nej. Ikke én som ham. Han ville aldrig gøre det godt på celluloid. For gammeldags. For meget en klovn. For lidt tilpasset til de nye tider og de nye metoder. Og det var denne slags film, hvor instruktøren bestemte. Ikke typisk for Babelsberg siger man alle andre steder i byen.

Nu husker han det hele. Publikums begejstrede respons rammer ham. Han er jo Otto Klein. Ikke den hvide klovn. Det er jo blot hans rolle. Dette er *Der Abendstern*. Hans natklub. Hans arbejde. Stedet han hader og elsker. Og han ved godt, at han ikke slipper væk herfra. Man har jo brug for ham her. Hvem skal ellers være den hvide klovn, der spiller op mod stjernen Joselina Grau? Hvem skal være den underdanige, der med blanke øjne og med triste glimt giver publikum sin renselse?

Otto slipper aldrig væk. Han siger det igen og igen. Han ved det. Otto er bundet til *Abendstern*. Han sjæl er fanget her. Det er hans hjem.

Otto blev født i natklubben. Hans far er jo Zied Hartmann. Den store ejer, der til evig tid vil kæmpe for sit og sin ejendom. Og nu er Otto hans hvide klovn. Ingen ved det mere. Ingen kender til sandheden. Eller også husker ingen den længere. Ikke efter Gretha løb bort og lod lille Otto tilbage.

Gretha var engang lyset i *Abendstern*. Zieds datter. Den smukke søster. Yndig, talentfuld og endnu mere trist end Otto. Men hun forsvandt en nat. Bare væk. Ingenting. Hun ville ud i luften. Væk fra røg og lamper.

Otto græder, når han tænker. Især på hende. Men ingen taler om det. Hun findes ikke mere. Hun er udenfor. Med mennesker. Ikke-klovne, danserinder og røde lamper. Men på *Abendstern* findes der intet udenfor.

Otto vil også være mere end den hvide klovn. Han vil ikke kun være Hartmanns sørgelige søn. Otto græder hver aften. I fodenden af den store himmelseng. Ingen ser ham. Ingen hører ham. Men han græder og vil væk.

Og han gjorde det den nat. Sneg sig væk fra faderens fangenskab. Han ville gøre næsten alt. Men ved filmstudierne var alt ikke nok, og lydløst krøb han tilbage i fodenden. Før solen stod op. Før nogen så, at han var fulgt i Grethas fodspor.

Nu græder Otto endnu mere for sig selv. Men i lampens skær er alt væk. Nu er der kun ham og det smukke publikum. Han er glad et lille øjeblik. Så længe det varer.

Trist, drømmer, vil kæmpe, vil være skuespiller ved filmen, savner Gretha og luften, oprører.

Zied Hartmann

Otto Kleins fader, der holder klubben i sit jerngreb. Han er en trist mand, som dog aldrig fortrækker ikke en mine. Men Otto ved, at der gemmer sig et hjerte bag kulden og det bestemmende blik. Og i dette lille hjerte ved Otto, at han har en plads – at selv den stiveste fader elsker sin søn.

Joselina Grau

Natklubbens sangerinde og stjerne, som Otto spiller op mod aften efter aften. På scenen skal hun afvise ham, han skal nærme sig, og hun skal afvise ham igen. Sådan er spillet, og sådan vil det altid være. Men bag tæppet er verden en anden. Her taler de sjældent sammen – som om de lever i forskellige verdener; også selvom de færdes under samme tag. Og Otto frygter, at hun en dag skal blive Zieds Hartmanns dronning og Ottos nye mor.

Karl Spiegel

Konferencieren, der indleder aftenen og håner Otto, når afvisningen fra Joselina rammer hårdt. Han råber højt, tiltrækker sig opmærksomhed og styrer showet med hård hånd. Bag scenen er han hemmelighedsfuld, stirrende og en kilde til evig angst, når han sætter sig hårdt imod diktatorens vilje – og Otto både frygter og misunder dette.

Gretha

Ottos øjne græder ofte tårer, når han mindes de dage, hvor hun stadig var i klubben. Hvor ville han ønske, at hun stadig var hans. Eller at han kunne gøre som hun; bare stikke af; leve livet ud; blive noget større end underholder ved aftenstjernen.

Natklubsangerinde

"Oh, Mein Gott, Mein Gott. Når jeg lukker øjnene, er jeg der igen. Tågerne..."

"Jeg har slået en mand ihjel. Eller... Jeg ved det ikke. Jeg tror det. Mein Gott. Hvorfor? Hvordan? Jeg husker intet, og alligevel. Måske var det mig måske en anden. Og hvem var det? Hvem skulle bløde for min hånd? Eller en andens...? Eller...?"

Musik. Højt. Skarpe projektørlys. Mere røg. Tilbage til cabaret'en

Hun står bag tæppet. Hun er klar til at gå på. Få sekunders forspil, og så er det igen hendes tur til at betrede scenen og sole sig i blikkene – begæret – og den fulde accept.

Hun er Joselina Grau. Den absolut største og eneste stjerne på natklubben *Der Abendstern*. Det er den største, smukkeste og mest ombejlede cabaret i hele byen. Og derfor ved hun jo, at hun er den største og smukkeste stjerne i hele byen – ja, måske i hele verden. For man ved jo, hvor alles øjne kigger hen i disse tider: Til Berlin, til fremtiden og til storheden, der er på vej.

Men Joselina er også ensom. I nätterne og i de kolde timer mellem forestillingerne er hun farveløs. Så er hun jo et menneske. Et menneske med gråtoner, skygger i hjertet og hemmeligheder, som ingen kan kende til. Og så lever hun jo en hverdag i en trist by med millioner af skæbner, træde og forlist kærlighed, som kun drømmen kan bringe til hende.

Joselina har glemt sit liv. Eller også har hun lagt det til side og er nu kun stjernen i *Der Abendstern*. Hun tænker aldrig mere på husvogne, farverige skørter og den unge sigøjnerdreng, der engang var hendes hjertenskær. Og Joselina vil ikke huske. Hun vil glemme. Og kommer der én, der vil tvinge hende til andet – så er hun klar til de yderste løsninger.

Nogen siger i vinden, at Joselina intet er. At det var Gretha, Zied Hartmanns datter, der burde stå der i stedet. Og at Joselina er en viljeløs slave, der er bundet til sin herre, Herr Hartmann. Men hun ved jo, at Hartmann slet ikke har en datter mere. At man ikke taler om hende på *Der Abendstern*. At hun flygtede den nat. Og at hun aldrig ville blive så stor og fantastisk som stjernen. Som Joselina Grau. Som hende, der blev tilbage i det røde skær.

Tiderne er ved at forandre sig. Men Joselina ser det ikke. Hun kan ikke se det. Vil ikke. Hun er bare et med nuet og med drømmen. Og hun vil aldrig forstå, at lyset ikke længere smyger sig så blidt om hende. Der er rynker bag sminken. Smilet der stivner. Hun ser det ikke. Ved det ikke. Og ingen skal fortælle hende det. Hun er *Der Abendstern*. *Der Abendstern* er hende, og hun vil blive der til evig tid. For *Der Abendstern* er Berlins Hjerte. Og Berlin er centrum for alting. Og især for den djævel, hun ikke kan se.

"Men hvorfor skulle personen lide? Det er som om, svaret lægger sig lige der uden for mit synsfelt. Hvor jeg kan mærke det er, men ikke kan se det. For når jeg retter mit blik mod det, er det væk. Præcis som med spøgelser i gamle historier. Og præcis som med erindringen om den svundne tid."

Joselina går et skridt frem. Nu skal hun ikke tænke. Nu skal hun imponere og agere. Nu skal hun igen være stjerne ...

Zied Hartmann

Der *Abendsterns* ensomme majestæt, der driver klubben med overblik og til tider diktatorisk præcision. Hartmann er en hård, men også en god mand. Joselina beundrer ham – hans evner – ja, sågar hans bekymrede øjne og skjulte melankolske sind. Hartmann savner meget, men siger det aldrig. Han er for stolt og for mægtig. Nogen gange overvejer Joselina, om hun skulle blive hans dronning for at lindre hans sind.

Otto Klein

Den lille triste hvide klovn, der i det uendelige kaster sin kærlighed på Joselinas forfølerskikkelse på scenen. Men bag tæppet er han også trist. Han er Zied Hartmanns søn, skønt man sjældent tænker på det. Ottos bliver hundset rundt, som ingen andre, og et sted i Hartmanns korpus banker hans hjerte måske for denne lille, yngling af en søn.

Karl Spiegel

Den stortalende konferencier, der hver eneste aften introducerer Joselina. Og med lige stor vildskab og forførelse hver gang. Spiegel er dygtig, men han er også farlig og uhyggelig. Joselina ved ikke, hvad der er med ham – men det er som om, at han hader alting. At det er ham, der prøver at erobre aftenstjernes og gøre til sit sted. Joselina ved, at det aldrig vil lykkes. Og hun vil gøre alt for at bekæmpe ham.

Krukke, yndefuld, ikke ung, bundet til *Abendstern*, drømmer i få øjeblikke, viljestærk som de få

Storhedsvanvittig natklubkonferencier

„GUTEN ABEND MEINE DAMEN UND HERREN! HERZLICH WILKOMMEN IN DEM ABENDSTERN! HEUTE ABEND HABEN WIR EINE SEHR SPEZIELLES PROGRAM FÜR DIE DAMEN UND HERREN. GUTEN ABEND. LET YOUR SENCES GUIDE YOU! GOOD EVENING AND WELCOME! BIENVENU!“

Karl Spiegels smil er bredt. Nærmest grinende. Dæmonisk, mens musikken spiller skævt. Hornblæs, sav og en træg harmonika. Blændende lys. Røg. Forførelse.

Han ser sit publikum. Sine beundrere. Sit objekt. Han ejer dem, som de ejer ham. Og Karls magt stiger for hvert af deres åndedrag, han suger til sig.

Han er konferencier. Ceremonimester på Der *Abendstern*. Den bedste og mest forrykte natklub i hele Berlin. De dansende bjørnes by. Skæbnernes, begærets og fremtidens legeplads. Det er her, Karl Spiegel har sit hjem. Det er her, hans historie og plan udspiller sig.

Karl Spiegels historie er ikke som andres. Og alligevel er den. Karls historie er præget af vanviddet, trangen og driften mod storheden. Han vil mere. Han vil ses, begæres, belyses. Han vil være den eneste på *Abendstern* – ja den eneste mand i hele Berlin – i hele verden. Han vil være den, som alle ser, og alle lytter til. Og *Abendstern* er hans talerør, hans råb, hans skrigende, skæve vokal.

Men hvad er det, han vil sige, råbe, skrig? Hvad er det for et vanvittigt projekt, den lille, ynkelige konferencier i virkeligheden har for?

Karl Spiegel er så fuld af had, som nogen mand kan være. Et had uden bund. Uden Grund. Uden anden mening end mareridt, opium og flakkende nætter. Med for mange triste eksistenser, kvinder og for få tanker.

Engang for mange år siden anedes et glimt af lys, lykke og måske glæde. Wien, Østrig, bjerge, sange. Men det er slut nu. Verden er gået under, sprængt i stumper til mindernes toner af nederlag, knust kærlighed og mudderet ved Verdun.

Karls historie startede den dag, han fik at vide, hvordan den skulle ende. Det var Cirkusmanden, der gav fortællingen. Det hypnotiske blik og tryllespejlet til den anden side. Der stod det skrevet i manegens smuld og visionens tågeslør. Og her begyndte Karl Spiegels drift mod hadet og mørket.

Cirkusmanden sagde, at Karl en dag skulle blive verdens konge. Den sidste storladne kejser. Først ville han forføre publikums masser. Siden bringe tyrannen fra aftenstjernen til fald. Endelig – ved historiens afslutning – besejre mørkets herre, djævelen selv og overtage hans plads i historiens annaler.

Tiden må snart være inde. Karl siger det igen og igen til sig selv. Zied Hartmann må besejres. Den virkelige herre i Der *Abendstern* må træde til. Og da står resten af vejen åben for Karl Spiegel ... Hvis han da bare kendte vejen tilbage til Cirkusmanden og siden mod helvedes kontor.

Og Berlin hjælper Karl på vej. *Abendstern* daler lystigt mod mørket og sit endeligt. Byen skifter, masserne rejser sig, og Karl ser storgrinende til. Med sit brede dæmoniske smil. Og han siger:

“GUTEN ABEND MEINE DAMEN UND HERREN!...“

Storhedsvanvid, hadefuld, forblændet, forførende, smil, søger det glemte spejlbillede.

Zied Hartmann

Den onde diktator, der driver Der *Abendstern* med hård hånd. Karl Spiegel hader denne følelseskolde mand mere end noget andet. Hader hans drift, hans beslutninger, hans ideer, der driver klubben mod afgrunden. Karl vil overtage stedet – det ved han. En dag vil han være klar, og så kan han endeligt vise Hartmann, hvad der virkelig skal ske. Inden da må han blot tie og forføre publikum, som han plejer.

Joselina Grau

Sangerinden og forførelsen, der har kendt bedre og yngre tider. Hun er ved at være grå. Rynket bag sminken. Hun er ikke det, hun var engang. Spiegel ved det – kan se det. Og ved også, at hun bliver den første til at gå ned, når de nye tider rammer klubben. Bag tæppet kan hun lige gå an, men på scenen er hun kun en skygge af den storhed, der snart vil lægge sig.

Otto Klein

Zied Hartmanns undskyldning af en søn, der giver den som hvid klovn. Hver aften sukker han efter Joselinas gunst på scenen og sikkert også bagved. Og alle steder bliver han afvist. Han er jo intet – selv hans far vil nærmest ikke kedes ved hans løbende øjne og ynkelige tristhed. Han skal sparkes som kun ellers hundehvalpe skal.

Gretha Hartmann

Zied Hartmann havde engang en datter, der skulle være stjernen på *Abendstern*. Hun stak af mens tid var. Væk fra diktatorens greb. Siden har ingen talt om hende, og Karl er ligeglad. Men han ved, at hun måske kunne blive stjernen, der skulle overtage gamlingens forførende rolle på scenen. Så skulle publikum nok grine lystigt i deres liderlige sind – og Karl Spiegels hænder ville blive fulde af begær.

Kriminalkommissær

„Jeg har aldrig hørt nogen skribe sådan før. NEEEEIIIIIN! WARUM!? Isnende, vådt, mørkt. Hvorfor, hvorfor, hvorfor?”

”Åh Gud, Mein Gott. Hvor han led for min hånd. Pinsler. Helvedes flammer. Straffen tifold. Oh Mein Gott.”

Tiergartens dampende røgtåge spredtes for Ernst Lohmanns åsyn. Han ser. Først den grå ubestemmelige masse. Så træernes knudrede gevækster. Og så endelig liget. Den sorte krop på den våde jord. Mudderet. Ligegyldigheden. Rædslen.

Tænk, at det var ham, der skulle finde det. Hvorfor ikke en af de andre. Hvorfor ikke polakken – lederen – den ansvarlige? Hvorfor er det pæne, venlige, joviale Ernst Lohmann? Korpssets rare mand? Familiefaderen? Herren med piben og frakken?

Ernst Lohmann knuger sig til sit eneste våben. Den stærke tro. På retfærdigheden? Det rigtige? På livet? På den næste? På ...?

Selv Ernst Lohmann kan tvivle så stærkt. Døden. Maskinerne. Ligegyldigheden. Og mens resterne af dårlig erstatningskaffe, brød og fede pølser finder sin vej til den åbne luft, rammer det hele ham med enorm kraft: Dette skal være hans sidste sag. Det sidste mord. Det sidste han gør. Før døden? Før pensionen? Før det hele ...?

Herefter rammer stilheden ham brutalt. Ikke en lyd i Tiergarten. Kun hans egen stakåndede. Og lugten. Af bræk, vold og fugt. Som en klokke, der lukker ham inde. Med ådslet og han selv. Hvem mon han er? Staklen på jorden? Hvad mon der skete? Og hvorfor? Og hvad mon der nu skal ske? Med ham? Med Ernst Lohmann? Og hvem er Ernst Lohmann egentlig?

Han sætter sig langsomt ned på hug. Kigger nærmere på staklen. Pincetten. Løfter forsigtigt i tøjets flænsere. Bladene ved siden af kroppen. Voldens mønstre. Intet vigtigt - og alligevel. Der må være noget. Et tegn. Et eller andet...

Fodtrin og raslen bryder Ernst Lohmanns klokke. De andre er på vej. Godt. Han er ikke alene. De skal hjælpes ad. Løse dette. Opklare det. Fange den ansvarlige.

”Hey! Der Pole! Wir haben etwas hier!” råber Lohmann ud i tågen. Nu skal der arbejdes.

Udo Kardinsky er den første. Efterforskningens leder. Kriminalinspektøren. Ernst Lohmann ser på ham. Ingen ord. Kun et blik. Det er nok. Ernst er ikke alene. Rædslen, angsten og volden. De er sammen om det. Som de har været det i årevis nu. Siden de stod i mudderet på Vestfronten. Da de begge troede, at døden var deres ven. Siden har de lært, at døden ingen ven er. At den er deres fjende. At de skal bekæmpe den og dens håndlangere. At djævelens latter nok er høj, men at den også kan overdøves.

Ja. Ernst Lohmann er en mand, der er stærk i sin tro. Men et sted i mørket lurer djævelens finger. Og en dag er troen ikke længere nok. En dag skal Berlin vise sit sande ansigt. Forfaldet er på vej, og selv Ernst Lohmann kan mærke det. Tiden er knap. Kampen er lang. Og han må stå fast. Inden kejserstaden krakelerer. Og inden helvedes ansigt bryder frem i storladen højsang.

Klippefast, nostalgisk, gammel, troende, naiv.

Udo Kardinsky - kriminalinspektør

Efterforskningens leder, der tænker skævt og utraditionelt. Gammel polak, men kæmpede sammen med Ernst ved Somme. Dengang var Ernst den overordnede. Nu er det omvendt. Det betyder ikke noget. Venskabet og samarbejdet er alt, de har – og de gør det godt.

Fritz Openheimer - krimi- nassistent

Korpsset unge, dygtige mand. Er fjern i blikket, men også forbandet effektiv. Kynisk, kold og ligeglad. Og alligevel er han i ét med jobbet, som ingen andre.

Ulrikka Schwartz - kriminalpsykolog

Psykologen med både indsigt i ofre og forbrydere. Drevet intuitivt af sin føling, sin kvindelighed og sit hårde, kolde ydre. Hun er stærk, men også lillepiget. Ernst vil gerne gøre så meget for hende, men får ikke lov. Hvis hun var hans datter, ville han elske hende højere end noget andet.

Kriminalinspektoer

Morgen, måske tidlig formiddag. Tåge i Tiergarten. Kulde og stilhed. Mærkeligt midt i byen.

Dampen danner små formationer. Måske er det et tegn. Han kan ikke se det lige nu. For træet. For lidt erstatningskaffe. For meget af alt det andet.

Men tegnene må være her et sted. En sådan forbrydelse må efterlade spor. Ikke kun på jorden. Også i tågerne, i erindringen, i de omgivelser, der indrammer det menneskelige legeme. Verden afspejler sindet, og sindet afspejler verden ...

Hun var smukkere end nogen sinde denne morgen. Sad der i vindueskarmen. Så ned på gaden. De handlende, sporvognene, boderne, de travle folk. Og hende, kontrasten, helt rolig, uden et ord. Helt hvid. Helt sort. Som en heltinde fra filmens verden. Uden nuancer.

Han kan lugte det nu. Liget. Selv her i kulden og tågen. Han nærmer sig nu. Lugten er tydelig. Som den var det ved Somme for så mange år siden. Men han glemmer den ikke. Stanken af lig slipper aldrig nogen. Ej heller Udo Kardinsky. Og ej heller selvom han har set mange lig siden de skæbnesvangre dage i den store krig.

"Hey! Der Pole! Wir haben etwas hier!"

De har fundet det. Stanken tager til sammen med fugten. Og der ligger han. Nu kan Udo se ham. Langt om længe står han der. Udo. Inspektøren. Lederen af efterforskningen. Klar til at gøre sin pligt for byen. Og for sig selv.

Polak! Det undslipper ham aldrig. I krigen kaldte de ham det. Og nu her. Det betyder jo intet. Krakow er fortiden. Berlin er fremtiden. Her skelner man ikke til den slags bagateller – og man kommer sikkert aldrig til det.

Han husker ikke længere den dag. Aner ikke hvad der skete. Men lugten er der. Ligene, mudderet, røgen. Skæbnen gjorde sit spil den dag. Husker det ikke. Men han ved det alligevel. Alle omkring døde ham i kuglernes kollision – men ikke Udo. Det var skæbnen. Noget større. Sådan er det altid. Det er skæbnetråden og intuitionen, der driver det hele.

Nu skal der arbejdes. Rutine? Aldrig! Hver dag er en ny dag. Med nye træde. Med nye problemer. Og med en nyt mord. Nu gælder det Tiergarten og den unavngivne mand i tågen. Gud ved, at denne dag ikke bliver som nogen andre. Udo ved det også.

Og han vidste det allerede, da han så hende sidde der i vindueskarmen. Ingen giver sådan en gave uden at kræve noget til gengæld ... Om det så er Gud, Djævelen eller blot Skæbnens ironiske spil ...

Velkommen til en ny dag i Berlin.

Ernst Lohmann

Den gamle rotte af en efterforsker, der nu snart forlader det hele. Pensionen kalder, og Kardinsky savner ham allerede. De stod sammen ved Somme. Da var Lohmann den overordnede – nu er det omvendt – men for dem, var det lige meget, og det er lige meget nu. De hører sammen på en måde, som ingen andre i korpset forstår.

Fritz Openheimer

Ung, engageret og fuldstændig fokuseret på opklaring. Udo ved intet om ham. En lukket bog. Men en forbandet god bog – måske den bedste – og uden ham lå mangt et mord stadig uopklaret hen. Udo er også bange for ham – for de dæmoner og skjulte drifter, de ulæselige sider kan gemme.

Ulrikka Schwartz

Efterforskningens mystiske og skæve indslag. Hun passer godt til Kardinsky – de ligner hinanden. Hun ser de samme ting som han; og mere til. Udo beundrer hendes evner, intuition og mærkelige sammenstillinger af beviser, som han ville ønske, at han selv kunne finde frem til.

Efterforskningsleder, spontan, intuitiv, skæbnetro, mårettet, ser tegn og sammenhænge i alt, vanvittige teorier, ukuelig optimist.

Kriminalpsykolog

Det er noget helt forfærdeligt galt herinde i Tiergarten. I fugtens, træernes og tågens hjerte. Byens centrum. *Auge des Orkans*- Orkanens øje. Ulrikka Schwartz kan mærke det. Helt ind i knoglerne. I den tykke frakke af uld og frygt. Det er, som om det er sket før. Og nu igen. Men stærkere, mørkere og mere djævelsk end nogensinde.

Men det er jo bare endnu et mord. Hun forsikrer sig selv. Igen og igen. Bare et mord. Ligesom alle de andre. De mange, hun har set og hjulpet med. Opklaret. Dette er arbejde. Kun arbejde. Ikke andet. Ikke lade sig rive med. Afstand! Hold afstand!

Dampformationerne bliver tættere. Jo mere hun nærmer sig hjertet. Gerningsstedet. Liget. Volden. Forfaldet. Kan intet se. Kun gråtoner. Karikaturer af træer. Men den knugende fornemmelse er der. Og den bliver større. Grimmere. Mere smertelig.

Tågen var også tæt den dag, hun nu kun husker i hvide glimt. Den dag hun ville se bjørnen, tryllekassen og det bolchestribede telt. Første gang på egen hånd. Væk fra snavs og pryglende kæppe på fattiggården. Det er uklart nu. Ligesom tågen er det – og var det. Men hun husker Cirkusmandens schnurrbart og den høje hat. Det var den dag, hun fik evnen. Da han viste hende troldspejlet og den anden side. Lirekassens toner. Spilledåsens skæve sang. Et glimt af skønhed. Af forførelse. Men også af brutale skrig og gennemsyrende angst. Det hele var der. Det fulde spektrum. Og hun så lige ind i djævelens gab. Hans forsømte øjne. Hans triste smil.

Ulrikke Schwartz forstod noget den dag. Det kan hun huske. Men ikke længere hvad. Hvorfor. Eller hvordan. Og hun har søgt det lige siden. De forsømte øjne og det triste smil. Hun vil forstå dem. Forklare dem. Vide alt om Ham.

Ernst Lohmanns stemme bryder tågen, tankerne og erindringerne: *"Hey! Der Pole! Wir haben etwas hier!"*

Så har de andre endelig fundet noget. Nu kan hun også høre dem. Deres skridt. Tunge åndedrag. Det er på tide, at de tager et kig på det. Konfronterer gerningen. Erkender det skete. Og fanger den djævel, der har forårsaget det.

Ulrikka bryder tågerne og ser endelig Kardinsky – polakken – efterforskningslederen. Han er bleg. Det samme er Ernst Lohmann. Sidder på hug med pincet og pinte øjne.

Evnen rammer Ulrikka som dæmoniske uhyrligheder, da hun ser liget. Glimt på glimt. Skrig. Blod. Rædsel. Malet i træernes erindring. Stemmer fra den anden side. Fra troldspejlets forrevne verden. En snurrende karrusel. En mappe. En nøgle. Ellers intet. Kun angsten. Og så pludselig Cirkusmandens udtryksløse ansigt. Ganske kort. Så ingenting. Kun Tiergarten, Ulrikka og de andre.

Ulrikka er bange nu. Mere end nogensinde. Formodningen var rigtig. Forsikringen forkert. Dette er ikke bare et mord. Det er mere. Det er målet. Det er det endegyldige. Berlins undergang. Vejen til Cirkusmanden og Djævelens højborg. Det er verdenen bag spejlet, hvor ingen kan komme.

Ulrikka puster dampen ud. Det er nu, der skal arbejdes. Det er nu, hovedet skal holdes koldt. Det er nu, at hun endelig skal nå sit mål.

Udo Kardinsky – Kriminalinspektør

Polakken. Efterforskningens leder. Drevet af spontane tanker, sammenstillinger og et overblik, der til tider ramler sammen i sin indre logik. Ulrikka holder meget af ham. Giver et emotionelt holdpunkt i den ellers kolde verden af mord og efterforskning – som om, at han er den eneste, der forstår bare en smule af, hvad hun tænker.

Ernst Lohmann – Kriminalkommissær

Ro er hans kendetegn. Ingen spontanitet, men et fantastisk overblik. Lohmann er venlig, stolt og imødekommende. Men også en smule trist til tider. Måske er det fordi han er gammel – at han snart skal væk; forlade efterforskningen og pleje sig selv i stedet.

Fritz Openheimer – Kriminalassistent

Ung, usædvanlig dygtig, og fuldstændig umulig at blive klog på. Han er fokuseret på opklaringer som ingen anden mand. Men han er også fjern, fraværende og umulig at tale med. Ulrikka er fascineret: Hvad skjuler han? Hvad kan han fortælle? Hvor vil han hen?

Emotionel, usikker, synsk, determineret, bange, væsentlig.